

Οι αγίες Μάρθα και Μαρία αδελφές του Λαζάρου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Αγία Μάρθα, η μεγαλύτερα αδελφή του Αγίου Λαζάρου, ήταν οικοδέσποινα από τη Βηθανία πού με περισσή φροντίδα φιλοξενούσε τον Κύριο και τους μαθητές Του όταν επεσκέπτοντο την πόλη της.

Ο Χριστός μας την επετίμησε για τις καθημερινές μέριμνες πού την απασχολούσαν (Λουκ.ι',41-42). Κατηρτισμένη πνευματικά λίγο αργότερα, ανέπτυξε με τον Κύριο ένα πολύ ωραίο διάλογο περί ζωής και θανάτου ολίγον προ της αναστάσεως του προ τεσσάρων ημερών κεκοιμημένου αδελφού της στον οποίο δια των λόγων Του «εγώ ειμί η ανάστασις και η ζωή. Ο πιστεύων εις εμέ κύν αποθάνη, ζήσεται• και πός ο ζών και πιστεύων εις εμέ, ου μή αποθάνη εις τον αιώνα» (Ιω.ια', 20-27) της απεκάλυψε την θεϊκή Του ταυτότητα, την κυριαρχία Του επί της ζωής και του θανάτου και εδραίωσε την πίστη της στην ανάσταση και την αιώνιο ζωή.

Ὁ Κύριος φιλοξενεῖται ὑπὸ τῶν Ἀγίων Μάρθας καὶ Μαρίας.
Τοιχογραφία στήν Κοινοβιακή Τράπεζα τῶν Καλογραιῶν
στήν Ἱερά Μονή τῆς Βηθανίας.

Μετά το Λιθοβολισμό του Αγίου Πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου, η Αγία Μάρθα συνελήφθη μαζί με άλλους Χριστιανούς και εξορίστηκε με πλοίο, το οποίο προσάραξε στην Προβηγκία, πόλη της Νοτίου Γαλλίας. Εκεί όπως και στην πόλη Αβινιόν, η Αγία ευαγγελίστηκε το Χριστιανισμό. Το ίδιο έπραξε και στην πόλη Ταρασκόν αφού πρώτα εφόνευσε με αγιασμό ένα δράκοντα πού λυμαινόταν την πόλη.

Γεμάτη πίστη στον αναστημένο Χριστό και μεστή από πνευματικές εμπειρίες, λίγο αργότερα δημιούργησε ένα κοινοβιακό παρθενώνα του οποίου ηγήθηκε. Εκοιμήθη εν ειρήνῃ στην ίδια πόλη όπου και τιμάται ως προστάτις μέχρι σήμερα. Σώζεται ακόμη ο τάφος της. Από τα μυροβόλα λείψανα της, η τιμία κάρα της και η δεξιά της χείρα, λιτανεύονται κατά τις εορτές του ναού.

Η Αγία Μαρία υπήρξε η μικρότερη αδελφή της Αγίας Μάρθας και του Αγίου Λαζάρου. Έτρεφε μεγάλο σεβασμό και έδειχνε ευλάβεια στο Χριστό μας. Καθόταν παρά τους πόδας Του και άκουγε προσεκτικά τη διδασκαλία Του, έχοντας διαλέξει την «αγαθή μερίδα» (Λουκ. ι', 38-42).

Έξι μόλις ημέρες προ του Πάσχα σε δείπνο που παρετέθη στη Βηθανία, ή Μαρία, γεμάτη ευγνωμοσύνη για την ανάσταση του νεκρού πολυαγαπημένου αδελφού της, μύρωσε τα πόδια και την άχραντο κορυφή του Χριστού μας με πολύτιμο μύρο (Ιω. ιβ', 1-8).

Εξορίστηκε μαζί με την αδελφή της Μάρθα και τους λοιπούς Χριστιανούς στη Γαλλία, όπου και ευαγγελίστηκε το Χριστιανισμό στις πόλεις Αίκς και Μασσαλία. Αργότερα αποσύρθηκε στην ερημική περιοχή Saint Baume (= Άγιον Όρος) της Προβηγκίας όπου ασκήτεψε αρκετά χρόνια σε ένα σπήλαιο διάγοντας ενάρετο βίο και τρεφομένη δια χειρός Αγγέλου.

Η κρύπτη μέ τόν τάφο τῆς Ἀγίας Μάρθας ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου, στόν ὁμώνυμο ναό στήν Tarascon τῆς Προβηγκίας στή Γαλλία.

Εκοιμήθη εν ειρήνη και ετάφη από τον Άγιο Μαξιμίνο, πρώτο Επίσκοπο της πόλεως Αίκας.

Σήμερα σώζεται η σαρκοφάγος της στην πόλη «Άγιος Μαξιμίνος» μέσα στην οποία μετεφέρθησαν, αφού ανεκομίσθησαν, τα οστά της.

Η σαρκοφάγος τυγχάνει να είναι κατεσκευασμένη από αλάβαστρο, εις ανάμνησιν του αλαβάστρινου δοχείου μέσα στο όποιο ευρίσκετο το μύρο με το οποίο μύρωσε τον Κύριο. Επίσης σώζεται σε ιδιαίτερα κομψή λειψανοθήκη ή ευωδιάζουσα και θαυματουργούσα αγία κέρα της. Επίσης στον Καθεδρικό ναό της πόλεως Βεζελαί σώζονται και προσκυνούνται άφθαρτα τα μαλλιά της, με τα οποία σκούπισε τα πόδια του Κυρίου, όταν τον μύρωσε (Ιω. ιβ', 3).

Στίχοι εἰς τὶς Ἀγίες:

«Εκ Βηθανίας τας αδελφάς Λαζάρου,
σώζειν δύνασθαι καί νεκρός πιστευτέον».

Απολυτίκιον. Ἦχος γ'. Την ωραιότητα.

Χριστῷ πιστεύσασαι, ψυχῆς θερμότητι, και τούτῳ πράξεις θείας λατρεύσασαι, αι
τού Λαζάρου αδελφαί, Μαρία τε και η Μάρθα, αρετών λαμπρότητι, εαυτάς
κατεκόσμησαν• όθεν ηξιώθησαν των Αγίων της στάσεως, ομού συν τῷ αγίῳ
συγγόνῳ, υπέρ ημῶν εκδυσωπούσαι.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τοίς των αιμάτων σου.

Των αδελφῶν την δυάδα την πάντιμον, τάς του Λαζάρου συγγόνους τιμήσωμεν,
Μαρίαν και Μάρθαν εν άσμασιν, ὡς άν αυτών ικεσίας προς Κύριον, πταισμάτων
συγχώρησιν λάβωμεν.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις αυταδέλφων σεπτή δυάς, Μάρθα και Μαρία του Λαζάρου αι αδελφαί•
μεθ'ού της αλήκτου, τρυφῶσαι ευκληρίας, χάριν ημίν αιτείσθαι, και θείον έλεος.